

HÁRS ERNŐ

Vadkacsák

*Kopott kis vadkacsák a bécsi Öreg-Dunán,
késő utódai az ibseni sebzett padláslakónak,
ti jelentetek számomra még utolszor
szabad kilátást a világra.*

*A születés és a halál iker partjai közt
állok egy járművektől rázkódó vashídon,
amelyen nappal-éjjel
megállás nélkül dübörög a lárma.*

*A vizet nézem és a tükrét lassan elöntő
novembervégi esti szürkéséget.
Fáradt szemem előtt mégegyszer elvonul
minden, amit megéltem a jóból és a rosszból.*

*Ahogy a kivilágított gyorsvasút robog át
valamivel odébb a folyamág fölött,
a mélység tompa árnyai közé vakító fényszilánkokat
szórva az ablakokból.*

Szavak a zenéről

*Ránkmaradt töredék az édenkert ősi közös nyelvéből,
melyen ember állat és növény nehézség nélkül megértette egymást.*

*Szivárványhíd, amin keresztül, magasabb régiók felé
haladva, megtisztulnak a földi vágyak.*

*Apállyal és dagállyal lélegző végtelen tenger, melynek
mélységeit sohasem képesek felderíteni az emberi partok
őrtálló világítótornyai.*

*Koromfekete zivataros éjek villámbetűvetése a puszták
homokján és felhők fölé emelkedő hegyormok mosolya a
hajnali napban.*

*Nyárdélutáni lefüggönyözött szobák félhomálya, melynek
álmaait hajdani méhesek békéje zümmögi körül.*

*Örökké terített asztal, mely mellett a meghívott és
hívatlan vendégek egyforma joggal foglalhatnak helyet.*

*Télbe süppedt legendás várkastélyok kandallóinak szikra-
tüze, melyben messzetűnt korok szenvedélyei izzanak újra.*

*A mulandóság forgószele által őszi levélként sodort emberi
lelkek elhallgattathatatlan segélykiáltozása.*

Precesszió

*Kétezer év a hossza
a világhónapoknak,
ahogy az égi naptár
lapjain sorakoznak
az állatöv tizenkét
csillagképe szerint.
Planétánk a Halakból
a Vízöntőbe ért most,
s ki tudja, hogy milyen
jövő felé kering?*

*De figyelmeztetőnek
jutott számunkra már*

*valamelyes előleg
abból, mi várható.
A lyukas ózonpajzs alatt
éghajlatot cseréltünk:
hol özönvíz a részünk,
hol gyilkos napverő
poklában aszalódunk,
mint csúffá tett halak.*

*A perspektíva nem túl biztató.
Egymást hajszolja jóslat, magyarázat,
s a régi hit már nyugtot nem szerez –
De lehet-e, aki feje felett a házat
maga gyújtotta fel, jobb sorsra érdemes?*

Mókuserék

*Aki kap, mindig ad egyúttal valamit,
egymásnak mindenki mindenkor tartozik,
hitelezőt adós vált fel egymás után,
viszonzást követel az összes adomány.
Nem elég tudni, hogy mi az, mit ki-ki vár,
azt is kell tudni, hogy mi az, mi érte jár.
Vesztett mókuserék az élet, mely örök
időktől fogva ily szabály szerint pörög.
Nem jutott semmisem semmikor senkinek,
amiért valamilyen árat nem fizetett.
Ki bármi részt kapott a világi javakból,
ha kölcsönt nyújt, be is hajítja azt ugyanakkor.
Számláján versenyez a mínusz és a plusz,
míg a végső egyenleg csupán egy obulus,
melyet nyelve alá tesznek a búcsúzónak,
hogy befogadja árnyát az alvilági csónak.*